

6. szám.
Február 10-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Legyen úgy, mint még nem volt.

Adja Isten, hogy a miről
Apáink csak álmot láttak,
Megérhessük a kezdetét
Egy jövődjő jobb világnak:
A hol ember el nem rontja,
A mit az ég szánt javunkra,
Közös oltár építésre
Indul híven minden munka;
Viruló föld fel az égre
S vissza a derült égbolt,
Egymással átölelkezve,
Vált gyönyörteljes mosolyt. —
— — Legyen úgy, mint még nem volt.

Adja Isten; a jutalom
Érje eztán a híveket;
Veritéktől ázott földön
Arassanak, a kik vetnek;
Nem ingyen, nem alamizsnát
Kér e nemzet! A jobb létért
Adja vérét, veritékét,
Adja, ha kell, lelkét, éltét!
Nem kíván más, csupán azt, hogy
Munkás kezeit feloldd:
S nem irigyl aztán többé
Sem francziát, sem angolt. —
— — Legyen úgy, mint még nem volt.

Adjon Isten egyetértést!
Hadd találjon minden testvér
Édes közös szülőföldén
Tetteinek egy nemes tért;
Se nyelv, se hit különbsége
Szíveink közt gát ne légyen!
Versenyezzünk csak a honnak
Szerelmében, az erényben.
S kiket a mult rémes álma
Oly keserűn széttagolt,
Lássuk meg a megjövendőt
Egy pásztort és egy akolt! —
— — Legyen úgy, mint még nem volt.

Legelső magyar: a király.
A második: a nemzet.
Harmadik — nincs. — E két egység
Több elosztást nem szenved.
Ha fejtől a szívéig
Egy gondolat hatja át,
— Gondolat, mely tetté válik, —
Az egygyé forrott hazát,
Megpróbálta már a fél-föld,
Megpróbálta a fél-hold.
Hogy hónapért küzdve, e nép
Megtört, de meg nem hajolt!
Legyen úgy, mint hajdan volt!

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekin edezs barátom uram!

Én csak megvolnik, a hogy vagyok, hanem sogoraszonyom, a baronesz, talalta most magának nehiz feladatot. Ő nagysaga, a sogoraszonyom, a baronesz izs leutazta magát onand a Sarozs varmegyibül ide a Pestre, mert vanak bizonyos kilatasai, hogy meglehet, hogy talan nem lehetetlen, hogy valahogy ő izs meghivatatik udvari balra Buda varaba. Most aztan van nagy dolog: hozatnyi Parizsbul uj modi ruhakat, draga parizsi szabo, o jaj! nigy ökör ara odavan: most eladot löesei vasaron; majd tavaszal sleppel maga beboronallhat szantoföldet. Kelete ruhának extra waggon vasuton, mert hoztak Parizsbul idaig verschlagban, kleiderstokal együt. No ez meg van. Kel mig schmuk izs. Sogoraszonyomnak igaz, hogy sok szip schmukot hagyta nagysagos mamaja, — baronesz öröksigbe, hanem sogoraszonyom bebizonyitot, hogy mig öröksig sem tart öröksigig, is csinalta belüle hamar *mulandosagot*. Mar most az riszint nines, riszint csak volt; riszint pedig lehetne ha volna. Had mar most mit fogja csinálni? kirdezek aztan tüle. „Semit az!“ felel ü, it van mig ezüst theas ibrik, ezüst kannak, ezüst tejmerő kanalak. „No de csak ezt csak nem tesz fel sogoraszony fejire schmuknak.“ Sogoraszony aztan kinevete nekem együgyüsigemir. Persze, ü joban irtete dolgot. Hivata zsidó aszonyt, eladot neki szaz forintir mind valamenyi ezüstöt, a mit maga vete három szazon, is akor megparancsolt neki, hogy hozon hat ezer forint ara brilliantos schmukot neki, egy estire arendaba; fizet egy tizenkit orara hasznaltirt szaz forintot. Én öszecsaptam kezemet! Retetes dolog ez! Mit csinál sogoraszony? én tartok orszaggyülsen beszidet, hogy milyen szeginyek vagyunk; maga meg felrakja magara juvelir auslag kasztnyit udvari balba; meglason

eztet Belcredi minster, soha se nem elhiszi, hogy orszaggyülsen montunk igazat. — Hanem hat ez mar csak megvan; de nagyob fejetöris tamad sogoraszonynak a baronesznek a fölöte, hogy el talalnak hivnya udvari balba, is ot fölsiges kiralyné aszony megszolit ötet magyarul, mit felelje otan akor? Mivel hogy tösgyökeres magyar baronesz sogoraszonyom filologiai studiuma magyar nyelv dolgaba nem terjed tovabra, mint hogy eezer fölfedezet tarsasagban, hogy „ist das aber a kuriose Sprach, te ungarische: schwarz heust *fegede*, und meine Hauben haiszt auch *fegede*, und der Steuercontroller haiszt auch *fegede*, (az az „Fügedi.)“ Mit feleljen azutan fölsiges aszonynak, a ki olyan szipen beszil magyarul, hogy mig nekem izs szemrehanyast teszek, hogy mirt nem joban tudok *sajat* nyelvemet? is matul fogva fogadast teszem, hogy megjavitok beszidbeli orthografiamat. — Hat in haromfile tanacsot atam sogoraszonynak, a baronesznek: vagy mentsen magat azal, hogy „jo magyarok voltak az én szülöim, hanem infamis dajka kiceserilte engemet bölesöben nimet gyerekel, is igy let belölem most nimet aszony;“ — vagy pedig feleljen azt, hogy: „laktam edig Chinaban, hotentota nipek közöte, a hol nem besziltek maskipen, csak nimetül;“ vagy pedig mondjon azt, hogy „tutam valamikor magyarul, de betegsigem alata mind elfelejtetem. — Adig izs vete neki Ballagi magyar vocabulariumot is grammaticat: szeginy para most ijel napal tanulya penzumot, is hangoztat füleembe „—nak, —nek,“ — nakunknak, — nekünknek.“ — Jaj! — Pedig utolyara izs nem el fogjak ötet hivatnyi udvari balba.

Alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

Pesti levelezések egy bécsi lap számára.

No hát, végre mégis hozzájuttottam ahoz a felirathoz.

Mert minthogy valamennyi lapszerkesztő in solidum kötelezte magát lapjában a feliratot csak a felolvasás *utáni napon* közölni; *annálfogva* mindenik iparkodott még a felolvasás *napján* egy extrablattban ugyan azt közzé tenni; s szörnyen apprehendált valamennyi,

a többire, hogy miért nem tartották meg amazok a szavukat?

Mutatja a magyarok hátramaradását a tudományokban az, hogy *egy egész hét* adatott a képviselőnek az okirat *végig olvasására*. — Ez azt bizonyítja, hogy vannak közöttük, a kik még most tanulnak syllabizálni.

A fölirat elején sokat emlegetnek egy nemzeti szentet, valami *Sankt Siót*, csak azt nem értem, hogyan keve-

redik ez össze a *Prag* és a *Matica* szavakkal? — Az ő dolguk. — Végezzék el ezt a prágai maticával.

Nagyon hegyeztem a füleimet, mikor ezek a szavak fordultak elő: *octoberi diploma* és *februari patens*; de a nagy csendességtől nem bírtam az általános éljenezést jól kivethetni, csupán akkor, midőn e szó „Februari patens“ olvastatott, hangzott fel egy solo „halljuk“ (auf Deutsch „wir wollen dafür sterben!“)

Azt azonban igen jól kivethetem, hogy a ministeriumot sürgetik. Ez a *clausula* a magyar kormányférfiak által szúratott be, kik természetesen, szeretnének ministeri titulust nyerni. A liberális párt ezt ellenezte, de a conservatívek leszavazták. Így tudom leghitelesebben.

Csak egy szót nem értettem a ministerium előtt: was wollen die mit ihrem „fellelős“ ministerek? Felkerestem aztán a szótáromban: „fellelős“ = „einer, der Alles auffinden kann.“ — No, ha a magyar országgyűlésnek ilyen minister kell; dem Mann kann geholfen werden.

Mint megbiztosabb kűtfőből tudom, a válaszfelíratra adandó leirat is készen van már, Dank dem szigorú titoktartás; s ebben igen czélszerűen oldatik meg a magyar ministerium sokszor ventilált kérdése.

E megoldás volna az, mint hitelesen tudom, hogy a mostani német ministerek nevei megmagyarítatnak; gróf Belcredi neve lesz: gróf *Széphiteli*; gróf Mensdorf neve leend „gróf *Ménfalvy*“, és így meglesz a magyar ministerium. — Valóságos Columbus tojása!

Konrad Lügewakker.

Borkorcsolyák.

49-ben a muszkák bátorságot vettek maguknak B. faluban is körülnézni, hol épen a főszolgabíró lakott. Ez értesülvén a borzasztó vakmerőségről, azonnal kucmásan, kardosan, mint hatalmas férfiúhoz illik, méltóságos haraggal rohan ki, és megy egyenesen a kemenczébe. Hm, de nagy álmélkodására kit talál ott? Mózsi árendást, föltett kalappal! Ez már még is illetlenség, — a főszolgabíró úr előtt föltett kalappal guggolni a kemenczében! Meg is szólítja mindjárt a szolgabíró, méltó bosszúsággal:

— Hát hol a kalap, zsidó!?

Mózsi egész alázattal lekapja a kalapot, — bátorodik mindazáltal egy kérdést koczkaztatni:

— Megkövetem alássan, hát a tekintetes főszolgabíró úr mit méltóztatik itt csinálni?

— Bolond! — riad föl ez kardjára csapva, — nem látod, hogy hivatalosan vagyok itt?

A követválasztások alkalmával Z. megye egyik választókerületében L. városka nagybárá földmives lakosaiból alakult kised éneklőkar is részt vett a korteskedésben. Az inkább temetési, mint világi énekekkel foglalkozni szokott tagok több ízben lelkesülve indultak el a választókerület egyik kitünő s honfiai érdemekben megőszült jelöltje A. ur részére toborzani. S midőn egy ily alkalommal a városka végén levő állaskoresma felé tartának A. jelöltet éltetve, látják, miszerint B. ellenjelölt javára ennek főkortese pártot gyűjtendő, épen akkor hevenyészett a koresma előtt asztalokat és padokat a körülte hevert deszkákból. Mikor a kántorok a koresma előtt haladtak, rájuk kiált B. ur főkortese:

— Hová, hová, kántor uraim? talán valami jó zsiros temetés akadt a város végén?

Erre egy szántó-vető ember az énekkar tagjai közül egész őszinteséggel felel:

— Csakugyan temetni indultunk tekintetes uram, miután mindenfelé azt hallottuk, hogy B. jelölt ur meghalt; s most látván a koporsójához szükséges deszkákat, még inkább meggyőződöttünk haláláról; — hát már kérem alássan csak el is temetjük tisztességesen.

A mint hogy B. ur csakugyan nem is lett követ.

Milyen nagy baj az, ha a magyar ember nem ismerős az alkotmányos étettel, s pláne meg az alkotmányos műszavakkal.

Mult napokban egy fiatal embernek bizonyos Politzerforma nevet kellett volna valahol, nagyon fontos és sürgős ügy miatt fölemlíteni, hogy el ne felejtse, gondolkozott fölöle az uton, s abban állapodott meg, hogy hiszen a policzájrról majd észébe jut. Mikor azonban az illető helyen ki kellett volna mondania e nevet, egyszerre csak azon veszi észre, hogy az bizony fáinul kicsapódott az eszéből. Gondolkodik, miféle szó is volt az, miről észébe kelle jutnia: fináncz, fináncz... Finánczer... nem ez volt! — Zsándárm... nem is ez! — ahá! talán komiszerr... ejnye, ez sem! — Denique szegénynek egy félóra járásnyira kellett visszagyalogolni, hogy a végzetes nevet most már följegyezvén magának, el ne felejttesse.

Urambátyámat egy párszor megfinánczolták magyar dohányért, egyszer háza előtt sétálgatván, öblös tajtpipájából iszonyu füstfelhőket eregetve; a mint közeledik felé egy zsidó, magyar dohányt ajánlván neki. — Nem kell nekem Íczik ha ingyen adod is, nem vagyok pipás. —

A párviadal.

1863. N. M. No hát gyere! Vivjük ki ketten ezt a harcztot.

M. M. Nem tudnám, hogyan? Ha csak ezzel a pipaszárral nem?

Rang, pénz, ész.

Születélt? . . . . bölesődben úr vagy,
Bámult rangod varázsa nagy,
Hiszen, te léssz a haza reménye!
S a merre gondtalan utad halad,
Harangzúgás s népünnepély fogad.
. . . . De ember vagy, a rang teremtménye!

Pénzed van? . . . . kábító hatás!
Tied a dús tapasztalás.
Hiszen, te vagy a haza reménye!

S a merre számítva jársz — kelsz,
Csak bókoló udvaroncokat lész.
. . . . De ember vagy, a pénz teremtménye!

Eszed van? . . . . sovány eledel,
Melytől riadva fordul el
A rang — s vagyont szolgáló közélet!
Hagyján! . . . . a szellem halhatatlanít,
S díjúl, azon öntudat boldogít:
Isten saját képére teremtett!

Ypsilon.

A párviadal.

1866. *M. M.* No gyere hát! Most már nekem is van kardom; hát vivjük ki a harcztot.
N. M. Nem bánom. De harmincz lépésnyiről, barriereből, karddal.

Attestatum.

A „Pastilles di Roma“ czím alatt hirdetett „erősítő“ gyógyszer ajánlatára nézve közzé teszem, miszerint e csallhatlan hatásu szert nagybátyám, a majoresco, gróf X. Y. egy esztendeig használván, ő ugyan meghalt bele, hanem én azóta nagyon jól érzem magamat. Azért is ajánlom mind azon gyöngélkedő gazdag nagy bátyáknak, a kiknek unoka öcsceik nyugtalanul várnak az örökségre.

ifjabb X. Y. jelenlegi majoresco.

Irma emlékkönyvébe.

Van a kerek földnek sok gyönyörű lánya,
 Kis Ibolya, rózsza, ékes majoránna.

Te vagy e koszorú legékesebb szirma
 Büvös-bájós Irma.

Jaj milyen a szemed ha rám van szegezve,
 Nem ragyoghat akként a csillagok ezre.
 Ne hidd, hogy valaki ilyen szemet birna
 Büvös-bájós Irma.

Jaj kinek is volna ilyen piczi szája,
 Némely énekesnő büszke volna rája,
 És öltözni ekkép melyik angyal bir ma?
 Büvös-bájós Irma.

Hangod emlékeztet Artót Desirére;
 Tánczolsz mint egy Couqui, avagy mint Cithére.
 Csak *tudatlanságod* ne volna a firma
 Büvös-bájós Irma!

Bor Ivó.

Van hát világnyelv.

Tavaly is voltak a budai várban fényes bálok, az idén is.

Egy tavalyi fényes bálra meginvitáltak egy magyar ujságíró is, kit e sors érvén, és chez szokva nem levén, egy tréfás világfít megszólította aggodalommal.

— Mit csináljak én a budai fényes bálban, mikor nem tudok se *németül*, se *francziául*? ott pedig minden németül, meg francziául megy.

— Hát tudod mit? szól neki a világfí: — vedd be magadat a kredenczbe, ott ülj le egy szegletbe, s aztán tanuld meg ezt a két szót: „limonade“ és „cochonnade.“ Ha megszomjazol, mondd azt, hogy „limonade,“ ha megéhezzel, mondd azt, hogy „cochonnade:“ ezt akár francziául mondd, akár németül, egyformán megértik.

Az idén ugyanazon világfíhoz jön aggodalmasan egy ifju magyar úr és aggodalmasan mondja bajját.

— Mit csináljak a fényes udvari bálban, mikor nem tudok se *magyarul*, se *erdélyiül*: ott pedig minden magyarul megy.

— Hát tudod mit? utasítja őt a világfí: — vedd be magadat a kredenczbe, ott ülj le egy szegletbe, s aztán tanuld meg ezt a két magyar szót: „limonád“ és „kocsonyád.“ Ha megszomjazol, mondd azt, hogy „limonád,“ ha megéhezzel, mondd azt, hogy „kocsonyád,“ ezt akár magyarul, székelyül, jászul, kunul, vagy palóczul mondd, mind az öt nyelven megértik.

Megköszönte az utasítást.

A régi jó időkből.

Az öreg Dömötör hirneves ember volt a maga idejében. — Dabi pap volt; mely eklésia egyike a világ legszegényebb parochiáinak. Ő volt az ki az öreg Bátori szentens idejébeni — I. O. és J.-féle vilongás alkalmával, midőn t. i. — e két ur 3 évig villongott az esperességért, az öreg püspök által saját hatalmí szavával esperesnek megtétetett.

Mikor ezt az öreg Dömötör megtudta, felment gyalog Pestre, és ott kezdett contradicálni a püspöknek.

Nem ilyen szegény ember való, ugymond esperesnek.

Bátori uram aztán azt mondta neki nagy nyersen:

Szegény ember lehet kend — én miattam; — hanem esperes lesz kend. S az lett.

Egyszer ez az öreg ur Péczelen valami nagy egyházi frequentia alkalmával gr. R.-ékhöz ebédre meghivatott. Mint esperest, a grófné maga mellé ültette. S mikor az inas marhahúst hozott, makarónival körül rakva, az inast igen nagy félelnek közt szállítá:

Ide ne hozzon kigyelmed nekem valami *kigyót* vagy *békát*, mert én ettől itt ezen helyen szörnyet halok ám.

Ej nagytiszteletü ur, mond a grófné, hiszen nem kigyó ez, hanem tészta.

De méltóságos asszonyom nem hiszek én neki; az én feleségem is elég tésztat főz — de vagy elmetélli, vagy elcsipkedi; ilyen gyanus kinézésüvel nem retgett engem.

Hát mivel élnek ott Dabon? — kötekedék a sajtóságos öreg urral a grófné.

Babbal, lencsével, káposztával, tisztességes magyar embernek való — eledelekkel: a bakonyi svábok, már a mi falunkban is — árultak pityókát (krumplit), de az én asztalomra ezt nem merné feltenni a feleségem.

Hát mennyi a fizetése n. t. urnak? folytatá tovább a discursust a grófné.

Hm! méltóságos asszonyom, van énnekem szép fizetésem. Rá megy az majd nem 300 vonásforintra — meg lehetne abból élni szépen, de még pénzelní is lehetne, ha azok a dabiak megfizetnének.

Ennek az öreg Dömötörnek volt szép 5 szál legény fia, kik közül nyilvános iskolában szegénysége miatt csak a legöregebbiket taníttathatá. A többit otthon, maga taníttatta, és lett is valamennyiből derék közhivatalokat viselő ember. Egy ezen otthon tanult kisebb fiuk közül, beszélt már a férfikor delében e következő esetet:

Édes atyánk, csak Debreczenben tanuló legidősb testvérünknek varratott posztóruhát; mi többiek csak vászonruhában jártunk, mint a parasztgyermek. Én mindég kancsal szemekkel néztem bátyám kék ruháját, és csak úgy bántott az irigység, mint egyszer József bátyáit; csakhogy én nem vettem bátyámat ó kutba, hanem mivel mindnyájan kitünő uszók voltunk, kicsaltam Debreczenből vacatióra hazajött bátyámat a Dunára, és ott egy ladikba ülvén, be mentünk a Duna közepére, én ott olyan ferde mozdulatot tettem, hogy mind a ketten a vízbe fordultunk. Uszni, persze, hogy kiusztunk; hanem bezzeg elértem én is, lélekisméretemnek kegyetlen sérelmére, czéломát, mert bátyám dolmányának újjai — és nadrágjának szárai, a vízbe kerülvén, ugy összeugrottak, hogy az csak könyökig, ez csaknem hogy a térdig ért.

Szegény bátyám, mást nem kaphatván, ilyen özszezsugorodott állapotban viselte felöltönyét még valami

4 évig — és én a kurta újju mándlira, míg csak el nem szakadt, — soha sem tudtam lélekisméretem furdalása nélkül rá tekinteni.

Abrahám a törvényszék előtt.

A személy- és vagyónbiztonság a közeli években nem a legkielégítőbb volt — s dicséretére legyen mondva a közbiztonsági közegeknek, — még ma sem mondható megszilárdultnak. Történt tehát ezelőtt 8 évvel, hogy a rablók az X. vásárra menőket az országutba feltartóztatták, s több mint 40 kocsi utast kifosztogattak, közöttük Ábrahám kocsmáros is ki lön rabolva.

Az eset után néhány hónapra, az egyik tettes kézre került, s a rögtönbíró elé állítottatott, a mikor is Ábrahám mint káros fél a rabló felismerése végett beidéztetett, s a vádlottal szembesített.

Az elnök azon kérdésre: ismeri-e vádlott a most elébe állított egyént? azt felelte:

— Nem én, tekintetes törvényszék, soha se láttam.

— *Wi sogt e?* engem suha se láthott? hiszen khend vút az, a khi a 800 phengüs bugyelárisumat elvette, azuthán mig khezet adutt s azt mundtha, — szhervús phajtás, ne haragudj, hogy a phinzedet elviszem — *ünd jezt sogt e?* = suha se láthott!

— Persze hogy soha se láttalak, az már bizonyos.

— *Die Khrie sollst thü bekhümme, thü gazember,* bár suha se láthá vúna, legalább must in láthatnám a nyútczás phengüs bugyillárist.

Szerelmi ömlengés.

Mig leány te, és legény én,
Voltunk hiv szerelmesek,
Istenem! — csak egy igéd is
Ah, mi édesen esett!

Egy volt csak, mit nem szerettem —
Az, hogy gyakran felhózád:
Vennék ismét, és ismét egy
Uj czipőt, vagy uj ruhát.

De hisz ezt is elhagyád már,
Sőt nemcsak, — de már saját
Öltönyid' sőt férjedét is
Majd mind eladogatád.

Csakhamar benn is leszek már
Boldogságom teljiben:
A világtól elvonulva
.... Éhen halni kebleden!

Cz. K.

Elárulható titkok

a válaszfelirat készítő 30-as bizottmány üléséből.

1. Az volt a kérdés, hogy „és“ legyen e egy mondat elején, vagy csak „s“? melyen is egy óranegyedig vitatkoznak már, a nélkül, hogy a tárgy eléggé ki lett volna merítve, s szavazás alá bocsátásra megérett volna; — „urak, gondoljátok meg, szól végre egy kopasz képviselő, hogy minden óranegyed, melyet mi itt eldisputálunk 78 forintjába kerül a nemzetnek; — ezennel én is leteszem az eufoniai skrupulusaimat a haza oltárára; tegyék le mások is.“ — És többé az „és“-ről nem disputáltott.

2. A jobb oldalnak kemény támadását a centrum kitünő férfia erélyesen vissza veré. Azt mondja erre egy baloldali a capitulált félnek: „no ti addig kerülgettétek a *tigriseket*, hogy rábukkantatok az *oroszlánra*.“

A porosz Kreuz-Zeitung válogatott nagy malőrje.

Hannoverában legközelebb új ministerium nevezetett ki, melynek tagjai nem igen bírják az ottani publikum tetszését. E tárgyban a Kreuz-Zeitung (a legbizmarkosabb lap) egy telegrammot kap Hannoverából s azt híven is közli, mely telegramm így szól:

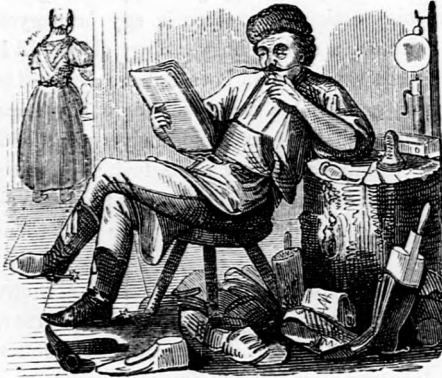
„Ő fölsége meglagyá a lelkészeknek, hogy a ministerváltozás örömeire a szószekekből ünnepélyes egyházi beszédek tartanak, textusul választva ez alkalomra „*Bölcs Salamon példabeszédek könyve XXVIII-ik részének 16-ik versét*.“

A jámbor szerkesztő persze nem tartotta sürgős feladatának, előbb felkeresni a bibliában az illető textust; de a publikum annál kevésbé nyomta el e tárgybani kíváncsiságát, megtudni, hogy mit mondott hát Böles Salamon? Most aztán van nagy kriminalis inquisitio, hogy ki volt az a szemtelen gazember, a ki ily büntetésre méltó tréfát követett el a jóérzelmű porosz lappal?

Adoma.

Egy — még alig két napos agárfiut kapott a czigány ajándékba, s felnevelés végett fias komondorja alá tette, az apró komondorok közzé. Hát azt gondolja kend — szöll hozzá komája — hogy fog az aztán nyulat, ha komondortejet szopik — fog ám majd ha fagy. — Hogy ne fogná, ippen ugy mint ha ágártejet szopná. — Hát a kis gróf az is parasztmenyecske-tejet szopik, még is csak olyan gróf lesz mint asz öreg miltoságos úr! —

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Leugrani bajos, felfelé ugrani meg nehez.

— — (Hogy van az, hogy Deák Ferenczet nem hitták meg az első udvari bába?) Hát még akkor nem volt az *adressesze* ismeretes.

— — Nevezetes jelenség! A felirati javaslat felolvasásánál azt számítottam, hogy hányszor kiáltja közbe a tisztelt ház: „helyes!” — Épen 48-szor kiáltották. (No ez is jelent valami jót.)

— — Mikor vannak a leghoszszabb napok? (Hát Juliusban.) Ez nem áll. Februáriusban vannak. Az országgyűlésen mátul holnapig mindig egy hét esik közbe. Febr. 1-én volt a „mai” ülés, nyolczadikán következett a „holnap” ülés és 15-én lesz a „holnaputáni” ülés.

— — Egy nagy lapban következő távirati sürgönyt olvassuk: „Galifet marquis a *kiürítési* ügyben Mexicoba utazik.” (Ejnye de kellemetlen missiót vállalt magára.)

— — (Magyarázza meg kend világosan: mi hát az az országgyűlési *jobb oldal*, *baloldal* és *centrum*? mire való az?) Hát idenezz; most én a jobb lábammal e gyet *hátra* lépek, a bal lábammal meg egyet előre: az egész testem ugye bár, hogy egy helyben maradt. No hát erre való az.

Országgyűlési epigrammák.

Egy képviselőnek, ki csak azt tette, a mit sokan mások, de — nem titokban.

Égi parancs van tiz: — tizenegyedik ámde *ezen túl* „Bármit tégy; de magad rajta kaphatni ne hagy!”

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

A magyar korona kilencz lakatja.

Tudva van, hogy a magyar koronát rejtő szekrénynek kilencz lakatja van.

Deák legújabb felirata megnevezi e lakatok kulcsait.

- 1-ső kulcs: „jogfolytonosság.”
- 2-ik kulcs: „felelős magyar kormány.”
- 3-ik kulcs: „helyreállított vármegyék.”
- 4-ik kulcs: „Erdély uniója.”
- 5-ik kulcs: „Horvátország meghívása.”
- 6-ik kulcs: „Fiume visszakapcsolása.”
- 7-ik kulcs: „vallás szabadság és nemzetiség.”
- 8-ik kulcs: „kegyelem.”
- 9-ik kulcs: „A nemzet szeretete.”

Különböző vendéglők Stammgastjainak

különböző szájzei.

Nemzeti Casino. „Nekem ez a felirat nem eléggé *édes.*”

Nemzeti Kör. „Nekem ez a felirat nem eléggé *sós.*”

Tigris. „Nekem ez a felirat nem eléggé *paprikás.*”

Skupstina. „Nekem ez a felirat nem eléggé *ki-főzött.*”

Nádor. „Nekem ez a felirat nem eléggé *nyers.*”

Europa. „Nekem ez a felirat nem eléggé *sok.*”

Privorszky. „Nekem ez a felirat nem eléggé *meleg.*”

Zur Stadt Wien. „Nekem ez a felirat nem eléggé *zsíros.*”

Lügewakker Hugo telegrammjai több bécsi lapban.

Az angol követnek a czilinder kalapját beverték a váczai utcán. (Kérem elébb megtudakoztatni, hogy eljött-e már? s csak akkor közölni a telegrammot.)

A pesti nemzeti színházban tegnapi franczia előadást tartottak. (Igaz, hogy magyarra fordítva; de a kétértelműség jobban compromittál.)

A pesti lapszerkesztők collectív petitiót adtak be a censura megszüntetése ellen.

A válaszfelirat javaslat, az illető tagok tiltakozása miatt még most sem kapható, a felolvasás után harmadnappal drága pénzért. (T. i. hogy drága pénzért nem kapható, hanem 10 krajczárért már árulták a felolvasás *előtt* három órával.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Poldák.*